

himbálózó, a kigyúrt fiú nyakából leakasztott sztetoszkópot pedig sokféleképpen, de a legkevésbé rendeltetésszerűen használták. Ültünk a bárban az egyik boxban, csomagolópapír-hegyek, egy cukorból felfűzött, lehető bugyi felől szomorúan foszforeszkáltak felénk a kiürült poharakból kifigyelő, műanyag fütykösben végződő szívószálak. *Something old, something new / Something borrowed, something blue – tessék, még jól jöhet – odanyújtottam neki a táskámból előásott ajándékot. Vörös és fekete, egy olyan babydoll volt, amire akkor, tizenhét évesen gyűjtött, de a zsebpénzből nem akart összejönni, meg aztán félt is attól, hogy mit mond az anyjának, ha megtalálja nála. Ez hol kék? – kérdezte csillogó szemmel, csiklandósan kuncogva és magához méregetve. A címkéje, süsd meg – löktem oldalba, de már csak egy sietős puszit tudott odanyomni, kattant a szőrös bilincs, húzták táncolni a ketrecszerű színpadra.*

Amikor a férje konferenciára utazott, akkor látogattam meg őket először. A kislány bájos volt, de cseppet sem hasonlított rá. Rengeteg sötét haján kívül az a mohóság, ahogy rámarkolt a mellekre, és befelé horpadó arccal a tejjel együtt mintha az anyukája erejét is magába szívna, tette az apukájához kísértetiesen hasonlónvá. A kigombolt hálóing alól diadalittasan pislogott óriási szemeivel, nagy kortyokban nyelt és láthatóan élvezte, hogy elég kettőt nyekeregnie, és van, aki ugrik. Próbáltam közben mesélni, hogy merre utaztunk, milyen telitalálat a pasi, akivel, de még a sikamlós részek sem villanyozták fel. *Ne érts félre – bökte ki két ásítás között –, érdekel meg minden, de tudod, nekem mostanában a pizzamámából sincs erőm kibújni.*

Hogy mikor lett, nem tudom, mert elmaradtak a telefonok, a sokadik megválaszolatlan e-mail után csak a kellemes ünnepeket és boldog új évet üdvözlőtekre szorítkoztunk, amíg három hete jött egy SMS. *Ülsz mellém? Hátsó sor középső pad. Foglalom. ☺*

Felhúzta a lábait, két kézzel kapaszkodott a bögrébe, hogy ne lötyögjön ki a fekete tea, a lámpa fénye megvilágította az arclemosó csíkos maradványait az arcán, szembefordult velem; és arra emlékszel, amikor?

Turi Tímea

PISIS KISLÁNYFAUST

– részlet a *Költözés* című
kisregényből

Nem tudom megkülönböztetni az álmot a valóságtól, ez legfőképp azt jelenti, hogy azt hiszem ébren, hogy álmodom. Ettől frusztrált leszek, estére paranoiás, és nem merek elaludni. Hajnali kettőt mutat az óra, anyám az olajkályha előtt jellegzetes állásban: egyik talpát a másik combjának támasztja, és aggódik. Én jobban. Attól félek, reggelre csigává válok, vagy minden nap ugyanazt a napot élem tovább, esetleg az idők végezetéig a Mindent vagy semmit műsorát kell nézmem Vágó Istvánnal és Mártával, aki folyton rábeszél egy turmixgépre.

Félek az örökkévalóságtól.

*

Egy szerelmemet sem tudtam titokban tartani, ez lett a vesztem, minden szerelmem veszte, még mielőtt tényleg szerelmek lettek volna. Az óvodai szerelmem például oly módon vallotta meg nekem szégyenlős érzéseit, hogy beleharapott a puha kislánykaromba, két hónapig látszott meg a kisfiúállkapocs pirosuló nyoma. Igaz, előtte meg én vertem meg. Azt mondták az óvónénik, rádöntöttem egy asztallapra. Én csak arra emlékszem, hogy rajta fekszik.

Az óvoda. Rémes. Természetesen nem alszom délutánonként, hanem a paplanhuza-

tomon figyelem a babaszínekben pompázó vízcisigákat. Ugyanúgy vigyorognak, mint a tévében, a Vízipók-csodapók barátaiként, csak ott mozognak és beszélnek is.

Mellettem szuszog a kicsi Béla, én szerelmem.

A Vízipók-csodapók-mintás paplanom huzatán piros fonál virítja a nevem, anyukám rávarrta: TURI TÍMEA, nehogy ellopják. De senki nem hív így, mert úgy neveznek, Túúúri, meg hogy Túrórudi. Esetleg: Víziboszi.

Amúgy ahogy telik az idő, egyre kevesebben alszunk délutánonként. Nagycsoportos sziesztákon is már csak unalomból vagyunk csöndben. Az óvoda. Rémes. Mindenki utál. Felügyelet nélkül mímeljük az alvást, a Fiatál Félállású Óvónénit rajtunk keresi a szóke udvarlója. Hát őrzői vagyunk mi a Fiatál Félállású Óvónéninknek? Az ajtó enyhe torzítású üvegtábláján keresztül látjuk, hogy megtalálják egymást a szerelmesek, összeolvadnak a sziluettek, röhögve hörögnek az óvodások.

Az óvodások. Rémesek. Csak az óvónénik rémesebbek náluk.

*

Nyomasztó dolog gyerekeknek lenni. Még iskolába se járok, anyám kinyitott kanapéján heverek, és merően bámulom az utcai szoba plafonját, az egyszerre csont- és porszínűt, közepén a kristálydarabokból összefont csillárt, mely százfele dobja az égő fényt, ha fel van kapcsolva a villany, most nincs felkapcsolva a villany, a csillár némán függ a plafonon, amit nézek, majd a karomra nézek, első karórámra, világoskék műanyagszíj, a digitális számlapot báránka díszíti, lassan mozognak a számok, lomhán váltogatják egymást, és igazán nem értem, melyik szám után kellene a másiknak következnie, és

igazán nem értem, mi az idő, amelybe szorítva élnem lehet,

nem értem, hogyan halad, merre tart, de tudom, micsoda kitolás az élettől vagy bármitől, hogy ebben a kicsi testben beláthatatlan ideig kell dekkolnom addig, míg végre felnőtté nőhetek.

Akkor persze még nem gondolok bele, hogy

az idő egyirányú utca, hogy az emlékezés majdani csapongása csupán a szabadság illúziója, még ha ez az egyetlen élhető valóság is, akkor még nem gondolok bele, hogy *az évekbe, melyeket már leéltem, nincsen visszatérés.*

Nem mintha visszakívánkoznék.

Az óvoda is rémes, nem tudom, mikor lesz vége, az évek olyan lassan telnek, mint egy angol lányregényben, bár ezt még akkor nem tudom. Koedukált a vécénk, bár ezt a szót sem ismerem még, kétoldalt a hozzánk arányos mosdók állnak, középen két sor fülke. Húszévesen jövök rá, talán nem is volt mindez koedukált, egyik sor a lányoké, a másik a fiúké lehetett, csak mi nem használhattuk rendeltetésszerűen. Ketten vagyunk a vécében: én és a kicsi Béla, talán délután van, talán alszanak a többiek. Óvónéni is aluszik. Nem figyel, csak az Isten.

Egyszerre lépünk ki az egymás melletti fülkékből, és akkor a kicsi Béla azt mondja, megmutatja a kukiját, ha én megmutatom a puncim.

Itt mindenki látni akarja a másikat, itt mindenki meg akarja enni a másikat, itt az a trend, ha már csokolóztál; engem csak egyszer akartak megcsokolni, egyszer, a Zsolti, jöttem ki a vécéből, akkor is, és ő átfogta a vállam, és elkezdett felém közelíteni, résznyire nyitotta a száját, amiből bűz csapott ki, kolbászszag talán, igen, talán ezért is fordítottam el a fejem.

Nem szerettem a Zsoltit, mert úgy hívott, hogy Túró Rudi.

*

Az óvodában persze nem félelem, nem rettegés miatt nem alszom, csak azért nem, mert csak. Csak mert. Bár az is meglehet, hogy sokkal többször alszom, mint ahogy azt anekdotaformába öntött emlékezéseimben később felidézem, miközben a néhány nem alvás, mint egy rendszerhiba, alkalmasabb arra, hogy megjegyezhetővé váljék. Ám nem lehetett véletlen, hogy vécébe is többször kéredzkedek ki alvásidőben, mintsem az illő lenne, nem tudva, egy ilyen végzetes délután fog majd velem ördögi alkut kötni a

kicsi Béla, szerelmem, akire a mosdókagylónál állva nézek vissza.

Eladom neki a lelkem, pisis kislányfaust.

Nem tudom, hogy e rémes délután még rémesebb következménye a másik szintén borzalmas eset előtt vagy után következik-e. Nem tudom, mikor történik pontosan, amikor a kolbászleheletű Zsolti meg valami szőke ribanc a szomszéd süni csoportból rám törí az óvodai vécé pici ajtaját, mely mögött épp a dolgomat végzem, rajta ülve az ülőkén, ahogy ritkán szoktam. De az biztos, hogy már fel akarok állni, amikor rám törik az ajtót, a Zsolti úgy áll az ajtóban, széttárt karral és terpesztett lábbal, hogy az egész ajtókeretet elfoglalja, az idegen szőke lány meg a mosdókagylónál fedezi. Ócska egy thriller. Azt mondja a Zsolti, miközben felém csap belőle a paprikás búz, addig nem állhatok fel innen, amíg nem látja a micsodámat, de úgyis meglátja, mert nem állhatok fel anélkül. Arra emlékszem, hogy bögök. Arra nem, hogy keveredek ki ebből az egészből. S ha nem keveredtem ki belőle, talán még mindig ott vagyok. Ott kell lennem. Valahol. Anyám egy régi naplójegyzése szerint az egész dolog vége az lett, hogy belém rúgtak. Ott. Így mondtam el akkor anyámnak. De már semmire nem emlékszem. Nem emlékszem semmire.

*

Ott álltam tehát a ki tudja, általunk vagy az óvónénik által koedukáltnak kikiáltott vizesblokkban, épp kezet akartam mosni, mikor meghallottam a kicsi Béla ajánlatát. Megfordultam és bólintottam, de gyorsan hozzátettem, tőlem ő megmutathatja akár most is, de nekem most nincsen kedvem, majd egyszer. Egész egyszerűen át akartam verni. És akkor a kicsi Béla lehúzta a nadrágját.

Mondom: aludt mindenki, ketten voltunk a vécében.

E délután, s főleg annak következménye elbeszélhetetlen titkommá vált, és az is maradt sokáig. Nyaranta, mikor anyám átengedi nekem az utcai szoba széles heverőjét, ő pedig az udvari szoba sötétmintás szivacsára számúzi magát, én kedvenc alvó pózomba gör-



nyedve, kagylóformába tehát, szörnyű emlékeimre gondolok. Még kisiskolás koromban is kísértének a rémes délután még rémesebb következményei, és miközben a párnába fúrom a fejem, attól rettegek, hogyan fogom mindezt elmondani egyszer talán anyukámnak, s majdani férjemnek, és egyáltalán mikor. Erre, valamint kiskorom másik nagy félelmére gondolok kagylóformába görnyedve, részben a kényelem miatt, részben pedig, hogy ne lássam a szoba átelleni falára akasztott hatalmas olajképet, Aranka néni: haja és öltözete, akár egy némafilm szende sztárjáé, barna tincsek, légiesen könnyű, szinte nem is létező fátyolruha. Aranka néni derékig látszik, mint egy szemérmes sellő, vékony kézfejét szívére helyezi, így mosolyog ártatlan, de számomra mindig tenyérbe mászónak tűnő képével, hiszen nem néz félre, mint egy kámea faragott profilja, igaz, nincs is benne semmi kámeás, olyan hatalmas, vagy nem néz a végtelenbe, ahogy egyiptomi írnok festett szobra, ó nem, Aranka néni mindig arra szegezi tekintetét, aki éppen nézi őt, jelenleg tehát, emlékeimben pedig mindig: rám.

Félek Aranka nénitől.

Ahogy az örökkévalóságtól is félek, hiszen Aranka néni, aki ezen a képen még nem is néni, csak fiatalasszony, vagy még inkább lány, örökké élhet e festmény által, akár egy felhőtestű tündér, hiszen a képek természetének megfelelően nem változhat arcának egyetlen vonása sem, csak figyel rendületlenül, kedvesen mosolyog, rám, de én nem dőlök be neki, bár nem tudom, hol van az átverés, nem tudom, mi a nagyobb átverés,

ha hiszek, vagy ha nem, az örökkévalóságban,

hiába tudom, Aranka néni nem örökkévalóbb nálam, az örökkévalóságnak éppoly demokratikusnak kell lennie, mint a hiánynak, ha csak az van neki, de

a kép, az nem múlhat el,

vagy csak nagyon lassan vethet véget neki az enyészet, hiszen Aranka néni képe évszázadokig mosolyoghat mindig aktuális nézőjére, akkor is, ha már a régi néző a föld alatt porlad, vagy a mennyben hahotázik.

Biztos, ami biztos, a párnába fúrom a fejem, úgy alszom el.

*

Miután ördögi alkut kötök kicsi szerelmemmel, a kisfiú-Mefisto Bélával, szinte teljesen elfeledkezem a fogadás rám vonatkozó részéről, s arról, hogy ezt bármikor behajthatja. De az is lehet, hogy éppen nem feledkezem meg róla, mert naponta eszembe juttatja, délutánokon, mikor a gyilkos boszorkánylepkéről mutat képeket. Nem emlékszem, mi történt előttem. Nem emlékszem, mi történt utána. Semmire nem emlékszem, csak arra a rémes délutánra, mely egy másik rémes délután következménye és saját viselkedésemé, mely érthetetlen talány számomra is, hiszen azon a délutánon, melyről beszélni akarok, úgy cselekedtem, mintha nem én cselekednék, unott és érdektelen nézője lettem annak, amit csinállok, annak, ami vagyok, aki nem akar közbelépni és nem akar ítélni.

A szín: délután, kötelező szieszta az óvodában.

A díszlet: a teremben megannyi körbeszórt kiságy.

A szereplők: a kiságyon alvó vagy annak tűnő gyerekek, félig kitakarózva vagy párnacsücsköt szorongatva.

A kicsi Béla, hősnőnk szerelme elkiáltja magát.

KICSI BÉLA: Figyeljete ide! A lány, akit nap mint nap csúfolunk, akit nem egyszer záruk ki a babaházból, megígért nekem valamit! Mivel én megmutattam neki a kukimat, ő megígérte nekem, hogy megmutatja a punciját, nekünk, amikor én úgy döntök, hogy igen! És én ma délután úgy döntöttem, igen!

Ekkor hősnőnk felkel, ki tudja, tettette-e az alvást, tényleg szunyókált, vagy ébren van-e egyáltalán, és ki tudja, mit érez, talán kötelességérzetet szégyennel, mindenesetre felkel a kiságyból, és a többi ágy közé lép, és se szó, se beszéd lehúzza a nadrágját és a kis bugyit.

VALAKI (a hősnőnk háta mögötti kiságy sorból): Erre nem látjuk, fordulj meg!

Hősnőnk megfordul, majd felhúzza bugyiját és a nadrágot, s visszafekszik aludni, ha egyáltalán felébredt egy pillanatra.

Így történt.

Vagy máshogy.

Nincs, aki pontosabban emlékezne, mint aki épp emlékezik.